

правда, скрили ли си? повзрни сичкото, дето си зарарилз дръгго. Сквирзалз ли си дѣшата си съ нѣколъ блѣдницѣ, или съ дръгий грѣхъ тѣлесный, разварзи м и отарки м, отъ рѣцѣте на дѣвола. Изгѣи о-бѣщата си, сирѣчь: отфзрили грѣхове те си: зашто е свѣто тѣи мѣсто на което стсишь и са причащавашь, и ангелите стоатъ невидимо съ благоговѣнїе и страхъ. За тѣи грѣшенз человекъ да не приближава до това тайнство, доде не полѣчи прощенїе съ покалнїето и исповѣданїето, но и подирз това съ голѣмъ страхъ да прѣближнмъ. Знаете ли съ колко страхъ прѣближи Моисей при горѣла тѣ жпннѣ, гдѣто вѣше оганъ и трзни? Съ такъвъ страхъ трѣбъж да отвори своите грѣшны уста съкой, когато ще прїемне свѣтоє причащенїе, и да рече: вѣркамъ господи и исповѣдамъ чи тока е твоего тѣло и твоата крввь, която изгара недостойныте като трака (сѣно), и знамъ чи не съмъ достоенъ да прїемна този страшний оганъ, но зашто са надѣвамъ на твоатъ милость, за тѣи дохождамъ при тебе, да ми освѣтишь и исцѣлишь, да не гравни дѣвола моата дѣша. Съ такъвъ страхъ, и смиренїе трѣбъж съкой да прїемва свѣтото причащенїе, и кога са причасти, да не са крвѣца пакъ на предныте си грѣхове, но да са пази по много. Има много христїани които подиръ своето исповѣданїе и причащенїе, пакъ правѣтъ сѣщннѣ грѣхове, които исповѣдаха, но тѣи быка отъ тѣхното незнанїе: зашто не знаеть какко нѣщо е причащенїето и какка быка причащенната дѣша.

Моисей когато са разговарѣ съ бога на синайскѣтъ горѣ и прїа отъ него законъ, толко мѣ са просвѣтило лицето, што като слѣзи отъ горѣтъ, не можеха да погледнатъ екренте на него: за тѣи го покри моисей съ покривало (перде вѣло) и кога моисеовото лице толко са просвѣтило, отъ едно разговоранїе съ бога, ами колко ли по много просвѣтнѣва таа дѣша, която е причащена достойно съ тѣлото и крввьтъ христовѣ. Самъ Иоаннъ златоустъ дѣма, какъ дѣвола трепери и вѣга отъ оновока человекъ, който е причащенъ: зашто мѣ са киди чи дѣха отъ устата си вожественный оганъ. Тѣи виденїе быка на ангелите чѣдно, а на дѣволыте страшно. Нити звѣздыте на небето свѣтѣтъ толко, колкото свѣти причащенната дѣша, отъ свѣтлинѣтъ на божіата благодать зашто е овоженна и соопѣрена съ христа. Толко е свѣтла и голѣма достойно причащенната дѣша, што ако бы умрѣлъ человекъ въ този часъ, когато са причасти, то неговата дѣша ще има мѣсто при мѣчениците и дѣкственниците. И че-ше за една минѣтъ да полѣчи онова мѣсто, което полѣчиха свѣтїите за много години, съ голѣмы трѣдове. О да бы далъ богъ да са сподовиме синца на смертныа си часъ да прїемннмъ свѣтото причащенїе, съ което ще стигнемъ безъ страхъ до царство небесное. Христїане! ко-